नमागतं । तच्छ्रुत्वा ब्राह्मणः सहजदारिद्रादचिन्तयत् यदि सत्वरं न गच्छामि। तदान्यः कश्चिच्छ्राद्धं ग्रहीष्यति ।

आदानस्य प्रदानस्य कर्तव्यस्य च कर्मणः ।
क्षिप्रमक्रियमाणस्य कालः पिबति तद्रसं ॥ १ ॥

किंतु बालकस्यात्र रक्षको नास्ति । तत्किं करोमि । यातु । चिरकालपालितमिमं पुत्रनिर्विशेषं नकुलं बालकरक्षार्थमवस्थाप्य गच्छामि। तथा कृत्वा स तत्र गतः । ततस्तेन नकुलेन बालकसमीपमागच्छता कृष्णसर्पो दृष्टो व्यापादितश्च। अथासौ नकुलो ब्राह्मणमायान्तमवलोक्य रक्तविलिप्तमुखपादः सत्वरमुपागम्य तस्य चरणयोर्लुलोठ । ततो ऽसौ ब्राह्मणस्तं तथाविधं दृष्ट्वा मम पुत्रो ऽनेन भक्षित इत्यवधार्य व्यापादितवान् अनन्तरं यावदसावुपसृत्य पश्यति ब्राह्मणः । तावद्बालकः सुस्थः सर्पश्च व्यापादितस्तिष्ठति । ततस्तमुपकारकमेव नकुलं निरूप्य विभावितकृत्यः संतप्तचेताः स परं विषादमगमत् अतो ऽहं ब्रवीमि ।

यो ऽर्थतत्त्वमविज्ञाय क्रोधस्यैव वशं गतः ।
त तथा तप्यते मूढो ब्राह्मणो नकुलाद्यथा ॥ २ ॥

39 DISTICHA AUS AMARŪ-ÇATAKA.

अलसवलितैः प्रेमार्द्रार्द्रैर्मुहुर्मुकुलीकृतैः
क्षणमभिमुखैर्लज्जालोलैर्निमेषपराङ्मुखैः ।
हृदयनिहितं भावाकूतं वमद्भिरिवेक्षणैः
कथय सुकृती को ऽयं मुग्धे त्वयाद्य विलोक्यते ॥ ४ ॥